

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Našim naročnikom!

Preteklo je več kakor jedno leto, odkar je zagledal „Naš Dom“ beli dan ter poletel med slovenski svet, navduševat, učiti in tolažiti mili narod slovenski. Majhen je bil od začetka, a število naročnikov, zvestih sinov in hčerá matere Slovenije, se je množilo in povečal se je tudi „Naš Dom“. Dragi Slovenci, posebno pa Vi mladina, up naše domovine v boljšo bodočnost, čujte in uslišite glas, „Našega Doma“, ki vam prijazno kliče: „Slovenci! Mladenči! Dekieta! Širite in podpirajte me, pridobivajte mi naročnikov, da bom kmalu obiskoval sleherno hišo slovensko! Tudi jaz bom skrbel, da vas bom kratkočasil in učil, kakor je treba sedaj v teh resnih in burnih časih vojevanja za našo domovino. Upam, da bode moj

klic, moja prošnja segla vsakemu v srce, in prepričan sem, da bodo kmalu moje iskrene želje izpolnjene. Junški mladinski pozdrav

Vam pošilja Vaš

„Naš Dom“.

„Naš Dom“ velja s poštnino vred eno krono za celo leto.

Odpis davkov.

Davki so za posestnike zemljišč velika butara. Od nobenega drugega stanu se ne tirjajo davki na tak čuden način, kakor od posestnikov zemljišč. Uradnik ne plačuje nobenih davkov za to, da ima plačo, kmet pa mora plačevati davek za to, da ima zemljišče. Ako je uradnik bolan, dobi tudi plačo, ako je kmet bolan in ne more ničesar pridelati, pa ga vendar silijo plačevati davek. Uradniku nikdar toča ne pobije, mraz mu ne umori nasadov, kmetu pa vse te nesreče pretijo.

Slovanski poslanci, posebno Čehi, so se v zadnjem času zelo hrabro postavili

v državni zbornici za kmeta ter zahtevali, da se morajo posestnikom pripoznati olajšave pri plačevanju davkov. In res se je sprejel v državni zbornici zakon, precej ugoden za davkoplačevalce.

Ta zakon določa, da se davki od polja in vinogradov odpišejo, ako toča, voda, ogenj, poljska miš, izvanredna suša ali moča in trtna uš pokončajo in uničijo pridelke, in sicer najmanj četrti del na parcelah do 2 ha, na parcelah nad 4 hektare pa vsaj dohodek pol hektara.

Posestniki morejo tudi zahtevati odpis davka, ako so drugi izredni dogodki uničili pridelke, na pr. mraz, črv, rja, sapa itd.

Škoda se ceni tudi na parcelah, ki niso obdelane, a so bile tako poškodovane, da je nova setev nemogoča.

Odpis davka se more zahtevati, ako povodenj, ogenj ali druga nezgoda uničijo že spravljene pridelke. To velja tudi, ako na pr. povodenj odnese ali uniči že pokoseno seno na travniku.

Ako je mogoča dvojna setev, uračuni se na poškodovani parceli prva žetev ali košnja z dvema tretjinama, druga z eno tretjino.

Ako je četrtnina do polovice pridelkov uničena, odpiše se 25% letnega davka, ako so uničene dve ali tri tretjine pri-

Najvišjemu čast.

V pruski armadi je služil pred leti mlad častnik, grof pl. G., ki je bil ljubljenelec vseh tovarišev že zaradi elegantnega in dostojnega vedenja, zlasti pa zaradi svoje veselosti in zavoljo obilnih šal, ki jih je zbiral, kjer je le mogel. Zraven tega je bil pa tudi veren katolik, ki se ni sramoval svojega verskega prepričanja tudi na zunanje pokazati.

Nekega dne se je sprehajal z drugimi častniki po glavnih ulicah mesta, v katerem je bil polk, kojemu je bil on pridejan. Ravno kar je bil namenjen neko smešno dogodbo iz svojih dijaških let pripovedovat, ali kar naenkrat pretrga govor, se odkrije in poklekne. Duhovnik je nesel Najsvetejše k bolniku in je šel blagoslavljaje mimo častnikov. Tovariši so začudeno zrlili mladega grofa, a on je začel nadaljevati pretrgano dogodbico, kakor da bi se ne bilo nič pripetilo. Ravno isti večer pa je napravil polkovnik N. sijajno večerjo in k njej povabil tudi grofa z drugimi tovariši. Občno veselost je vzbujal seveda mladi častnik s svojimi krepkimi dovtipi. Da bi

ga nekoliko v zadrego spravili, začeli so ga sodrugi zbadati zavoljo tega, ker je popoldne pokleknil na glavni ulici pred duhovnikom.

Polkovnik sam, liberalen protestant, ga je zasmehljivo vprašal:

«Je li vendar resnica, da je gospod grof pl. G. padel pred koščekom kruha v prah na kolena?»

«Da, gospod polkovnik, to sem storil. Sedaj pa prosim jaz vas, da mi odgovorite na vprašanje, ki vam je bom stavil.»

«Le vprašajte», odvrne polkovnik.

«Recimo, da bi cesar, naš najvišji gospod, hodil kot berač opravljen po mestnih ulicah. Bi li bil to zadosten vzrok, da bi nas opravičil, ako bi Nj. Veličanstvu, srečaje ga na cesti, ne izkazali dožne časti.»

«Kako vprašanje! To bi pač lahko znali, da je cesar, naj vas že sreča v kakoršnikoli obleki, vedno še vaš cesar in najvišji vladar; torej ste tudi v tem slučaju dolžni izkazati mu čast, kakoršna mu tiče kot cesarju.»

«Glejte, gospod polkovnik», odgovori grof pl. G., «ravno v takem položaju sem bil jaz danes, ko sem se šetal s svojimi

prijatelji. Pod nezatno podobo kruha se je skrival Bog, najvišji gospod vseh, tudi kraljev in cesarjev. Bila je torej meni, kot katoliku sveta dolžnost, izkazati čast, ki mu tiče kot Bogu, ki me je ustvaril in ki me bo sodil. Sramoval bi se samega sebe, ako bi to opustil.»

Osramočeni so bili po teh besedah zbadljivci, a polkovnik je segel mlademu grofu v roko in dejal:

«Oprostite, to pot imate vi prav.»

Moje čudne sanje.

Mrači se, ko se, obložen z dvema kovčekoma, podam na postajo v Mariboru. Konduktar zakliče: Nach Pragerhof. Hitro skočim na železnični voz ter se peljam čez Pragersko na Ptuj. Konduktar zakliče: Pettau. Vlak se ustavi. Naložim si hitro svoja kovčka, grem iz vlaka ter jo naravnost potegnem po veliki cesti proti Sv. Urbanu. Obložen sem bil tako, kakor kak kramar, kadar gre agitirat za Psihofaga. Čim dalje grem, tem topleje mi prihaja pod težo bremena, katerega nosim.

delkov, odpiše se polovica davkov, ako so uničene tri četrtine, odpiše se 75%, ako je uničen ves pridelek, odpiše se ves davek. Ako pa je parcela uničena za več nego eno leto, mora se davek v istem razmerju odpisati za isto dobo.

Ako v gozdu ogenj na katastralni parceli uniči četrti del dreves, na parcelah nad 20 ha pa najmanj 5 ha, more se zahtevati odpis davka.

Novi zakon dovoljuje odpis davka tudi tedaj, ako žuželke uničijo večje kose gozda. Škoda pa se mora v osmih dneh ustno ali pismeno naznaniti okrajnemu glavarstvu, davčni administraciji ali davčni lokalni komisiji. Škodo naznani lastnik ali najemnik sam ali več skupaj. V izrednih slučajih more županstvo samo naznaniti poškodbo pri najbližnji davkarji.

Davčna oblast določi komisijo, da škodo ceni na lici mesta, kakor je bila doslej navada. Poškodovanec se more pritožiti, ako mu je komisija prenizko cenila škodo.

Ako pride nezgoda tik pred žetvijo, bratvijo ali košnjo, ko je treba pospraviti ostale pridelke, je župan sam dolžan z dvema odbornikoma in dvema posestnikoma iz sosednih občin ceniti škodo.

Zaupniki ne dobé nobene odškodnine, zastopnike finanč. oblasti plača država.

To so zelo važne določbe. Mi smo jih objavili v našem listu, da se kolikor mogoče na daleč izvejo. Posestniki jih naj dobro preučijo in se tudi po njih ravnaajo. Ne bo jim v kvar, ampak v hasek!

Mir v Južni Afriki.

Dve in pol leta je trpela krvava vojska v Južni Afriki. Kri, ki se je prelila v tem žalostnem času, napolnila bi potoke. Neizmerna pa je nesreča, ki jo je ta nesrečna vojska storila. Koliko ljudi je uničila! Mladeniče in može je pobrala smrtna kosa na bojnem polju. Žene, otroci in starčki so umirali žalosti in gladi. Sovražniki so požigali hiše, ropali živino. Prej dobro obdelana polja so postale pustinja, gole, suhe, poteptane. Obrt je prenehala, vsaka trgovina se je ustavila. Ah, neizmerna je nesreča, ki jo je ta nesrečna vojska storila.

Ko pa pridem na Rogoznički most, odložim svoje breme, da bi si malo odpočil.

Ko slonim nekoliko časa ob mostu tako, kakor slon ob drevesu, zagledam proti sebi priti opotekajočo moško postavo. Ko pride bliže, čujem, kako kleje narodne mladeniče in dekleta, posebno neki Fihposovci so mu rojili po glavi. Ko pride do mene, ga prijazno nagovorim: »Gospod, vidi se vam, da ste utrujeni. Sedite nekoliko poleg mene, da si malo odpočijete.« Ni mu trebalo dvakrat reči, že je sedel poleg mene, naslonjen ob soho, ter me vpraša: »Kdo pa si ti mladi fant, da te najdem v taki pozni uri na cesti?« Jaz si hitro izmislim zvijačo ter mu pravim: »Jaz sem mladi «kaufman», bil sem danes na Ptuju, kjer sem si naložil blaga in tudi nekaj «štajerca». Ne bi si mislil, kako je bil ta moj odgovor možičku všeč. Hitro mi stisne desnico ter reče: »Jaz sem ravno «štajerc» in ti si potem moj prijatelj!« »Da«, mu odgovorim ter ga vprašam: »kje pa ste bili tako dolgo, da se tako pozno vračate domov?«

»Bil sem na agitacijskem potu«, mi «štajerc» pravi, »tukaj pri Sv. Urbanu,

Južna Afrika, posebno kjer stanujejo Buri, je bogata dežela. Angležem se je vsled tega pozelelo po njej in začeli so z Buri vojsko. Buri so se borili za svoje domove, za svoja posestva, za svojo domovino, za pravico. Dve in pol leta je trajala ta vojska, a Buri niso imeli sreče. Udali so se ter z Angleži sklenili mir. Dne 31. maja je bil mir sklenjen. Buri morajo sedaj pripoznati, da so Angleži njihovi gospodi, vladarji. Buri so se torej vojskovali zastonj, Angleži so dosegli, kar so želeli.

Da se je sklenil ravno sedaj nekaj mir, narekala je burskim voditeljem previdnost. Angleški general Kitchener je grozil namreč z vedno večjimi krutostmi nasproti burskim ujetnikom. Burom se je celo grozilo, da bodo pomorjeni vsi ujeti Buri ter žene in otroci, ako se ne udajo. Na take surove grožnje ni bilo drugega odgovora, nego da se voditelji izrečejo za mir.

Burski vojskovodje so izdali ob sklepu miru na svoje hrabre vojake in pristaše naslednji razglas: »Odrpito pismo na vse častnike, uradnike in Bure, ki so do današnjega dne zvesto vršili svojo dolžnost nasproti deželi in narodu. Tovariši! Bratje! Rojaki! Pristrčno se vam zahvaljujemo za junaštvo in da ste žrtvovali toliko, kar vam je bilo drago in ljubo. Zahvaljujemo se vam za pokorščino in za zvesto izpolnjevanje dolžnosti v vsem, kar je bilo narodu Afrikandov na slavo in čast. Vsem vam svetujemo, da sprejmete mir, se vedete mirno in miroljubno ter izkazujejo novi vladi pokorščino in spoštovanje. Zastopniki obeh držav izvolijo komisijo, da bo preskrbela denarna sredstva za vdove in sirote, katerih soprogi in očetje so padli v boju za svobodo in pravico ter bodo v naši zgodovini živeli večno. Najiskrenejše sožalje izrekamo vsem, ki žalujejo in prosimo Boga, naj jim dá moči, nositi svoj križ. Tudi našim ženskam in otrokom izrekamo zahvalo, ker so se tako pogumno žrtvovali in prenašali trpko trpljenje. Sedaj, ko se je sklenil mir, — kakoršnega si nismo želeli, — prenašajmo, kar nam je naklonil Bog! Z dobro vestjo moremo trditi, da se je 2¹/₂ leta boril naš narod tako, kakor v zgodovini še nobeden drug. Podajmo si sedaj roke za drugačen boj,

ker sem mislil, da so tukaj najbolj nena-rodni ljudje, ker še do zadnjega časa niso imeli nobenega društva. Pa godila se mi je slaba. Naletel sem na mnogo narodnih mladeničev. Posebno slabo se mi je godilo v Gornjem Vilovlaku pri jedni hiši, kjer je že ponosno čepel na mizi «Naš Dom». Ne vem že ali sem prišel po glavi ali po petah iz hiše. Pa v totih fr... Destenkih godilo se mi je najslabše. Iz vsake hiše so me sramotno iztirali. Tudi v neko kuhinjo sem šel agitirat, kjer je bilo zbrano več nežnega spola. Pa dobil sem jih po hrbtu z burkljami in loparji, tako da še me zdaj skeli. Na jezo, da se mi je tako slabo obneslo, pil sem malo čez mero pri svojem prijatelju «snops».

»Saj vam ni treba agitirati«, mu pravim, »kajti pisali ste, da še vsem naročnikom lista niste mogli poslati, ker ga je bilo premalo natisnjenega.« »Vidi se ti, da malo znaš«, mi «štajerc» pravi. »Časnik mora biti zvit, ako hoče ljudi preslepiti tako, kakor jaz delam. Saj si moral videti pri Blanku velike bale iztisov, katere so od izdaje ostale ter so sedaj na prodaj. Resnica je namreč, da imam vedno

ki nas čaka za duševni in družabni blagor naroda, odpovejmo se vsem grenkim čutom ter pozabimo in odpustimo, da se zaceji naše globoke rane.«

Žalost odmeva iz tega pisma! In res žalostno je, ako se mora majhen narod udati sili in krutosti večjega naroda, čeravno se je boril za resnico in pravico. A tudi v zgodovini vlada božja previdnost. Kakor se vsak greh posameznega človeka kaznuje, tako se kaznujejo tudi grehi naroda. Tudi Angleže še bode zadela božja pravična roka.

Politični razgled.

Poroka nadvojvodinje. Govori se, da se bo nadvojvodinja Marija Anunciata poročila z bavarskim vojvodom Sigfridom.

Dvoletna vojaška služba. Naše vojno ministerstvo namerava zopet zvišati število vojakov. Pričakuje se, da bo potem treba vojakom službovati samo dve leti.

Za znižanje hišnega davka. K ministerskemu predsedniku je pred kratkim zopet prišlo odposlanstvo 40 društev hišnih posestnikov, da prosijo za znižanje hišnega davka. Odgovorilo se jim je, da se bo počasi ustreglo njihovi želji. Kaj pa kmetje storijo, da se zniža in odpravi zemljiški davek? Na delo, na delo, junaki slovenski!

Novi topovi. Naše vojno ministerstvo želi novih kanonov za vojake. Seveda bi to stalo zopet milijone ter milijone in plačevati bi jih morali najbolj kmet in delavci. Lepo je govoril slovenski katoliško-narodni poslanec dr. Šusteršič, ki je odkrito povedal vojnemu ministru in poslancem: »Gospoda moja! Gospodarske razmere prebivalstva niso take, da bi mogle prenašati novo veliko breme. Vem, kaj se mi bode ugovarjalo: Topovi so potrebni, torej se morajo naročiti, in če se morajo naročiti, treba je potrebnega pokritja. Jaz pa malo drugače sodim: Mi moremo imeti armado, ako jo moremo plačati. Armada, katere ne moremo plačati, je zlo. Kakšna korist pa je to, ako imamo najboljše topove, ako pa za topovi stoje b e r a č i? To ni prazna beseda, ker ti časi se nam bližajo. In ravno kmečki stan je tisti, ki mora nositi največ bremen

manj naročnikov. Pa še izmed teh naročnikov jim pošiljam skoraj polovici list posili, zato pa mi nočejo plačati.»

«Saj jim lahko pošiljate zastonj, imate itak dovolj denarja», mu pravim. «Vraga, pa ne denarja», zareži se «štajerc» nad menoj. «Ali še nisi slišal, koliko imam v tiskarni dolga. Pa ne vem, bodo moji krušni očetje tako dobri, da bodo dolga za menoj poravnali, kakor so to lani storili.»

«Prosim, ne zameri, «štajerc», mu pravim, »ker še sem mlad, pouči me nekaj o tvojih naukih, da se bom znal po njih ravhati.»

«Dobro», reče mi «štajerc» ter mi začne razlagati svoj evangelij.

«Moja poglobitna dolžnost je, pridobiti spodnještajersko kmetško ljudstvo za nemškutarstvo. Da pa to ložje dosežem, jim hočem vzbuditi mržnjo do katoliške vere. Kadar postanejo nezvesti veri, se bodo odpovedali tudi svoji narodnosti. Ker pa je kmetško ljudstvo zvesto katoliški veri, ravnaj na zviti način. Hlinim se svetega ter pišem večkrat izreke svetega pisma. Drugače pa grdim in zmerjam duhovnike,

vsled splošne vojaške dolžnosti. Gospodje vojaki morajo sami priznati, da ravno s kmetov dobe najboljše Bure, ki so najboljše material za vojsko. Ravno ta kmečki stan pa je tudi najbolj obremenjen. Torej kmečki stan mora dati najboljše vojake, zraven pa mora razumno se največ za nje plačevati. To se morda ne razvidi iz davčnih knjig, pač pa iz gospodarskih razmer, ker v istini drugi stanovi živé od kmeta. Ker ima torej kmet že preveč bremen, zato ne more prevzeti še novih. Odločno in dobro jo je povedal!

Brezversko ministerstvo so dobili na Francoskem. Ministerski predsednik je zdravnik Komb, ki je svoječasno bil tudi teolog, pa je pobegnul. Proglasil je, da se hoče kot minister bojevati proti katoliki cerkvi in duhovščini. Tako daleč je prišlo že na Francoskem. Skraja se je tam tudi samo reklo, da vera nima s politiko nič opraviti, naj se torej duhovniki in katolici čani ne vtikajo v njo. No sedaj pa se je začela sama vtikati v cerkvene zadeve ter zatirati cerkev.

Gospodarske stvari.

Čebelnjak.

Kdor hoče čebele rediti, mora tudi svoj čebelnjak imeti; tega čebelar ravno tako potrebuje, kakor kmet svoj hlev in skedenj in rokodelec svoje orodje. Najceneje si ga narediš, ako ga nasloniš na steno in pod streho svojega pohištva. Tak čebelnjak je že dober za začetnika v tej reji, in veliko modrejše je, da si takega pripravostega narediš, kakor da bi svoje panje nastavljal v tuj čebelnjak. Nikoli ni dobro, če je več gospodarjev v eni hiši in več gospodarjev v enem čebelnjaku. Posebno je to zelo neugodno ob času rojenja, kajti pripetiti se zna, da dva ali več rojev skupaj sede, in če ravno ob priliki rojenja ni bilo nobenega človeka zraven, čegav bo potem? Iz katerega panja je zletel? Tega natanko določiti nobeden ne more, ker so čebele vse jednake in zraven se lahko pripeti, da je eden izletelih rojev pobegnul v daljni gozd.

ter jih imenujem hinavce, lažem o njih, kolikor morem. Kajti kedar postanejo priprosti ljudje sovražniki duhovnikov, ki so učeni katoliške vere, postanejo tudi sovražniki katoliške vere in lahko jih bo pripraviti, veš za kaj?

«Ne», mu odgovorim. «Za luteranstvo. Ti ne znaš, kdo mene najbolj podpira!»

«Zakaj pa napadate slovenske doktorje oziroma vse narodne može?»

«Ti si neumen!» se zareži. «Štajerc» kad menoj. «Da še tega ne razumeš. Ali nisi to voditelj slovenske narodnosti? Ali si že čital, da bi zmerjal nemške doktorje? O kaj se! Če vzbudim priprostemu ljudstvu sovraštvo do teh, ki jih k narodnosti vspodbujajo, ter jih pripravim v prijaznost z nemškimi kramarji, katere hvalim na vso moč, potem se mi lahko posreči dobiti jih v svoje kremplje. A ko se mi to posreči, padli bodo občinski in okrožni odbori v nemške roke! Oj, to bo veselje za me.» Pri teh besedah se je «Štajerc» kar slinil od veselja.

«Zakaj pa toliko pišeš čez kmetijske zadrage, ki so kakor jaz pripoznam, na veliko korist kmetom, nam kramarjem pa

Kdor si pa zamore narediti popoln čebelnjak, naj bo tak, da ne bo premajhen za 12—15 panjev, pa tudi ne večji kakor za 40 panjev; če bodo dobra leta, vsaj ga tedaj še lahko povečaš in pridelaš, kolikor ga ravno potrebuješ.

Izberi za čebelnjak pripraven kraj blizu svoje hiše, da moreš večkrat svoje čebele obiskovati in ob času rojenja lažje na roje paziti. Tisto mesto ne sme biti na vetru; posebno škodljiv je mrzli jutranji veter o zimskem času. Pred čebelnjakom ne sme biti visokih dreves, ki neugodno senco delajo; nasprotno pa so nizka drevesca poleg čebelnjaka pri rojenju prav ročna. Med drugimi drevesi se posebno priporoča kutna in smreka, ker obe dve drevesi imate goste veje ter listje ali igle. Boljša je še skoro smreka. Tu bi pa znal morda kdo ugovarjati, da je smreka zelo škodljivo drevo na vrtu. Da, istina je to; saj pa ni treba, da bi smreke na vrtu rastle, temveč se za čas rojenja pred čebelnjakom vsade smrečice, 2—3 metre visoke, toda brez korenin, tedaj tako, kakor maji o sv. Rošnjem Telesu. Ko pa rojenje poneha, se smrečice odstranijo. Da pa roji, posebno drugiči, ki se radi visoko vzdignejo, bolj na smreke vlečejo, je nasvetovano, naj se pri smrečicah po ena ali dve veji namažete z zmečkanimi mrtvimi maticami in roj se najraje tja vsede, ker ima veja matičen duh. Kraj mora biti raven, ne močviren, ne blizu velikih rek in bajerjev, čez katere bi čebele letati morale; kajti veliko bi jih pri vetru utonilo. Ali mali potoček se jim prav dobro prilaga, če tega ni, napravi bučelam korito, da dobivajo njim neobhodno potrebno vodo; in da ne utonejo, položi vanj mah ali dobro prevrtano deščico.

Nevarno je čebelnjak blizu sosedovega postaviti, če ima tisti tako lego, da bi bučele čez tvoje svoj izlet imele, ker bi se tvoje lahko navadile ropati.

Ker je smrad bučelam posebno zopern, ne sme se bučelno prebivališče blizu hlevov in straniš postaviti; ravno tako ne blizu potov, kjer se pogostoma vozi, tudi ne blizu železnic, mlinov, tovarn, kajti po zimi, ko je zemlja zmrznjena, stresa se

na veliko škodo? Drugače pa pišeš, da si kmetški list.»

«Le čakaj», mi reče, «tudi to ti povem, ker si tudi kramar in moj prijatelj. Mene so ustanovili nemški in nemškutarški kramarji, torej je moja dolžnost jih zagovarjati. Ker so kmetijske zadrage na veliko škodo kramarjem, ker mnogo cenejše v njih dobijo zadržniki svoje blago, kakor pri drugih trgovcih, zatorej moram uporabiti vsa sredstva, da bi jih uničil. Kmetom se moram prilizovati zato, ker kramarji živijo od njihovih grošev. O 'Našem Domu' in 'Slov. Gospodarju' pa lažem kolikor morem, ker odkrivajo moje zvijače in laži, ter jih imenujem za lažnjivca, čeravno pišeta resnico na veliko korist slovenskemu kmetškemu ljudstvu. Ako hočeš moj list razširjati ter imeti uspeh, se moraš posredovati laži, a zvito, kakor to jaz delam. Geslo, katerega se drži, je: Pripraviti priprosto ljudstvo do sovraštva do duhovnikov in narodnih voditeljev, in razširjati nemški narodnosti naklonjene 'cajtinge'.»

Tako mi je «Štajerc» pridigoval in k sklepu vprašal: «Ali si zapomnil geslo?»

«Da», mu odgovorim. «Geslo, katerega se

pri vsakem vlaku zemlja daleč okoli, kar bučelam ni dobro. Bučele hočejo posebno po zimi pri pokoji biti. Tudi dim, ki hlapi iz fužin, apnenc, opakarnic itd., je bučelam močno nadležen in škodljiv. Pred čebelnjakom se mora 20—30 korakov daleč prost izlet pustiti.

Kar zadene lego, kamor ima čebelnjak obrnjen biti, bučelarji še niso vsi ene misli. Samo to je gotovo, da je lega proti večeru najslabejša, ker največ neviht prihaja od te strani. Najbolje je, da čebelnjak tako postaviš, da v sredo med jutro in poldne gleda; če pa gleda proti poldnevu, tedaj so čebele zavoljo prehude vročine bolj lene; vendar v tej legi najraje zgodaj rojijo.

Čebelnjak naj bo od treh strani dobro zabit in na eni strani naj bodo duri, da se more od zadej s panji ravnati. Zavoljo tatov naj se sprednja stran s prekljami (latami) tako zapre, da tat ne bo mogel nobenega panja venkaj potegniti.

Kdor hoče panje čez zimo v čebelnjaku pustiti, naj ga pred mrazom zavaruje z vratmi ali pa z zagrinjalom iz bičja ali ločja.

Ostanite na deželi.

V našem času silijo ljudje v velikem številu od doma in grejo v mesto; posebno mladina si želi službe po mestih. Res, da so v mestih v obče večje plače, toda če si dobro premisliš, mladina, ti si na škodi. Doma na deželi imaš zdrav zrak, v mestu ne. Doma na deželi imaš zdravo delo, ki te krepí, delo po mestnih službah te sčasoma omehkuži. Doma imaš sicer priprosto, pa zdravo hrano, gosposka hrana je sicer bolj imenitna, pa ni tako zdrava. Le glej meščana, ki je dalj časa v mestu preživel in pride na deželo med kmetijske ljudi; njegovo blede lice postane zopet rudeče, njegove mrtve oči postanejo zopet bolj žive, novo življenje ga preveva. Nesreča, da ljudje si le tedaj začnejo ceniti zdravje, kadar pride bolezen čez nje.

Še večja škoda pa preti po mestih v drugem oziru. V mestu spoznaš veliko novih potreb, katerih poprej doma nisi čutil in brez katerih si zadovoljno živel.

naj držim, je: Vse za vero in slovensko domovino.» Kakor bi ga gad pičil, skoči «Štajerc» po koncu, peni se kakor stekli pes ter zakriči: «Kaj, ti si fihposovec!» ter se zažene proti meni.

Pa predno si je mislil, štrbunknil sem ga v Rogoznico. Dvakrat še se pokaže vrh vode, grgraje in ni ga bilo več videti. Od veselja, da sem uničil največjega nasprotnika slovensko katoliške narodnosti, sem glasno zavriskal. Podam se spet dalje, pa ko mislim prestopiti jarek pri veliki cesti, padem. V tem se zbudim in res sem ležal — a doma na postelji.

Narodni mladenič.

Smešnica.

Zakaj so odvetniki? Kmetič pride k odvetniku in reče: Gospod doktor, ali ste mojo pravdo dobili? Odvetnik: Ah, slabo je, ne morem pomagati, pravda je zgubljena. Kmetič: Kaj, pravda je zgubljena? Kaj bo pa zdaj? Odvetnik: Nič drugega, kakor da plačate mene in tistega, s katerim ste se pravdali. Kmetič jezen: Kaj, plačati vas, zato ker ste mi pravdo zgubili? Glejte jaz sem si vas zato najel, da bi mi pravdo dobili, zgubiti bi jo vsakdo mogel, pa bi ga ne bilo treba tako drago plačati kakor vas.

Česar človek ne pozna, tega ne požel. In kakor se denar v mestu ložje dobi, kakor zunaj na deželi, toliko ložje se pa tudi razda: V razločnih oknih je polno potrebnih in nepotrebnih rečij. Razne veselice in koncerti te vabijo dan na dan in te napeljujejo k uživanju in k razveseljevanju. Prav lahko se zgodi, da se človek celo uda takemu posvetnemu življenju in tako na duši in na telesu škodo trpi. Srečo je iskal na razveseljevanju in zadovoljnost — pa pijańca prerado veselje beži. Prava sreča ne ljubi hrupa in šuma, ampak ljubi mir, samoto, nedolžnost in priprosto življenje. Stari Grki so si pripovedovali, da so na nekem otoku južne Italije stanovale rajsko lepe device, ki so s svojim petjem očarale vsakega mornarja, ki je tja blizu prišel, tako da je pozabil na barko in na svojo pot. Sirene, — tako so se tiste device imenovale — pa so potnike potem omamile in raztrgale.

Mladina, ti imaš dosti takih siren, posebno po mestih, ki sicer ne pokončajo vsakega brez razločka, kdo pa more tajiti, da jih v grešnem razveseljevanju na plesiščih veliko najde grob svojega dušnega in telesnega blagora! Na deželi je nevarnostij te vrste veliko manj. Žalibog, da da se tudi tu ne manjka pohujšljivih plesov, h kateremu se zbirajo razuzdani mladeniči in razuzdana dekleta tega ali onega kraja. Toda druge veselice, ki se zdaj tu in tam prirejajo, pa so večinoma pošena razvedrila, in celo spodbudne, razven če so prepogoste.

Mladina, če slišiš, da je ta ali oni tvoj tovariš zadovoljen v mestu in se hvali z dobro plačo in z lahkim življenjem, nikar ga ne zavidaj in si ne želi za njim, ampak ostani doma na deželi in vedi, da si na boljšem. Ako moraš v službo, stopi v službo v domačem kraju, blizu svojih starišev. To je ob enem tudi znamenje, da nimaš prave ljubezni do starišev, ako si želiš in siliš daleč na tuje.

Razne novice in druge reči.

Laž ima kratke noge. Da je ta pregovor resničen, so menda sedaj prepričani tudi naročniki »Štajerčev«. V zadnji številki mora ta resnicoljuben list prinesiti kar dva popravka, to se pravi, popraviti mora dve laži. Najprej mora preklicati, kar je pisal o č. g. župniku v Črešnjevcu, potem pa kar je pisal iz Sv. Petra pri Velikovcu. »Štajerc« je moral prinesiti ta popravka, sicer bi ga zadela kazen od sodnije. Lahko se zgodi, da je list včasih krivo poučen in da potem krivo poroča. Toda potem list takoj iz lastnega nagiba vse popravi, kakor hitro je spoznal resnico. »Štajerc« nima tega poštenja v sebi, on se se mora po paragrafih prisiliti. Mi obžalujemo naročnike »Štajerca«, da še morajo za laži plačevati naročnino.

Le sem s pismom! »Štajerc« priobčuje neko pismo iz Spodnje Voličine ter nam je ponuja. Dobro, le s pismom sem, potem bomo govorili! »Štajercu« verjamemo le, kolikor vidimo!

Pred mariborskimi porotniki. Dne 9. junija ni bilo obravnave, ker se je urednik gosp. Šegula s tožitelji poravnal. Tožitelji so bili orehovski Bračko v družbi protestantov Hildebrand, dr. Ed. Glantschnigg in Leopold Kralik. Šlo je za tiskovne prestopke. — Dne 10. je stal pred porotniki 15letni Ciril Očkerl

iz Vukovega dola zaradi posilstva. Bil je oproščen. Zaradi istega čina je zatožen 33letni kočarski sin iz Poberža, Jožef Hernetz. Posilstvo se je dogodilo na Spodnjem Bregu pri Ptuj. Obravnava se je odložila, ker se je treba preiskave. — Dne 11. junija se je moral zagovarjati uradni sluga v Marenbergu, Johan Urschitz zaradi nekaterih nerednosti v uradnem poslovanju. Obsodili so ga na 5 mesecev težke ječe. — Dne 12. junija Michael Polanec iz Pretež pri Slov. Bistrici je obdolžen, da je pri tepežu izbil oko Filipu Florjančiču. Polanec je bil oproščen. — Zaradi posilstva je zatožen delavec Jožef Plohl iz Vodolj pri Ptuj. Nameraval je posiliti 62letno Uršulo Novak. Dobil je 2 leti težke ječe. — Dne 13. junija jih je stala cela suma obtoženec pred porotnim sodiščem: 38letni viničar Franc Merc iz Stermeca, 39letna njegova žena Marija, 14letni sin Andrej, 51letni posestnik Anton Vidovič iz Velike Varnice, njegov 17letni sin Janez, dalje 58letni posestnik Tomaž Kmetar iz istega kraja, njegov 21letni sin in 48letni viničar Tomaž Zumbar. Ta osmerica je, tako se je glasila obtožnica, že nekaj let kradla po ptujski okolici in je ulomila na mnogih krajih. Po dnevi je opazovala, kje bi se najložje dobilo plena, po noči se je pa zbrala v Mielikovem jarku, kjer je napravila podoben načrt in si očrnila obraze. Po storjenem dejanju se je družba zopet zbrala v tem jarku in si razdelila plen. Orožništvo je leta in leta zasledovalo predrzne tatove brez vspeha. Še-le o sv. treh kraljih se je pri neki neznatni tatvini, pri belem dnevu izvršeni pri kramarju Šosteriču v Št. Vidu, izdal načelnik teh rokovnjačev, Franc Merc. Hišna preiskava pri Mercu je odkrila celo zalogo ukradenih stvari. Obravnava je trajala dva dni. Zasihih bilo 40 prič. Franc Merc je dobil en mesec, njegova žena tri tedne, Andrej Merc 14 dnij in Anton Vidovič en teden strogega zapora. Ostali obtoženci so bili oproščeni.

Sv. Barbara pod Mariborom. Odkar živi »Štajerc«, še ni bilo brati v njem nikakega dopisa iz tega kraja razun v zadnji 11. številki, akoravno je nekdo že preje ponudil nekomu petak, naj napiše par vrst zoper gospoda župnika in kaplana v »Štajerca«. Toda ta mož je bil toli poštenjak, da je to grdo kupčijo kratko malo odklonil. Predstava prelepe igre »Lurska pastarica« pa je vzbudila sovražniku jezo, katero je razlil v zadnjem »Štajercu« zoper prireditelja igre in zoper vse udeležence, zlasti pa zoper goste iz sosednjih krajev. Pisec teh vrst pa ima dopisniku »Štajerčevemu«, oziroma »Štajercu«, na njegov sovražni dopis nekaj povedati. Če imajo kje na deželi kaki oder ali gledališče, to gotovo ni nič smešnega, celo hvalevredno je, da se mladi igralci in igralko vadijo v lepi materinščini, učijo prav naglašati in razločno izgovarjati, se privadijo lepega obnašanja v občevanju z drugimi, posebno pa, da vedo po poštenih krščanskih igrah razločevati za življenje dobro od hudega. Tak »teater« torej, kakor se je v najnovejem času vpeljal med svet pri Sv. Barbari, čuješ »Štajerc« in dopisnik, s prvo svojo igro »Lurska pastarica«, ki hrani krasne vzvišene misli v sebi, gotovo ne osmeši ne prireditelja iger, gospoda našega kaplana,

ne igralce njegove, ne poslušatelje, kakor je namerava osmešiti dopisnik »Štajerčev«. Pregreta in do ostudnosti prežvekana pa je ta, da ima mladina ob takih večerih, ko se vrača od gledališnih predstav domov, priliko za slaba znanja. Veš kaj dopisnik? Če povsod črno in slabo vidiš, potem je mladini dana ta prilika tudi, ko se vrača od polnočnice, od božjih potov itd. to je, umazanemu je vse umazano. Seveda ti nežna duša, ki toliko skrbiš za mladino, ki se je vračala očarana od lepe igre, le tukaj in edino tukaj je in mora biti »pajdaštvo« neizogibno; tedaj pa, ko gredo mladi ljudje likat ali obrezavat itd., kjer se ob koncu priredi ples, o tedaj pa se niti tam niti na potu domu nič ne more in ne sme zgoditi. Seveda povsem najnedolžnejši pa so — kakor dopisnik in njegov »Štajerc« — ponočni plesi in bali, ki trpe do zgodnjega jutra, kaj ne? Kako pravijo nepozabni Slomšek? »Na plesu nedolžnost umira, na potu domov pa umrè.« Če že hočeš pridigati mladini, za kar pa so drugi, tukaj na balih in nepoštenih ponočnih shajališčih imaš priliko dovolj. Ker nisi mogel po igri in njeni vzvišeni misli udrihati, pa ti je služil čas predstave v to, da si se znosil nad delovanjem našega katoliškega, slovenskega bralnega društva. Slučajno imam pred seboj nemški časnik, ki javlja, da se je ista »Lurska pastarica« predstavljala tudi trikrat v Fūrniz-u na Koroskem, torej pri pristnih Nemcih. »Štajerc« in njega dopisnik in nemški eden časnik, ki pisarite zoper vprizoritev imenovane igre, tedaj so se tudi imenovani Nemci na Koroskem pregrešili, da so kaj tacega gotovo na večer predstavljali, ali ne? Dopisnik se enkrat: Tje na bale in nočne plesse in v nepoštena gledališča pojdi, kjer se naravnost pohujšljive igre predstavljajo, tam prodajaj s »Štajercem« svojo pridgarsko modrost. Morda jih pridobiš, ali pa oni tebe. Nebesa pa so nam bila res mila, kajti pred predstavo in po predstavi je deževalo, med igro pa ponehalo, in to je bilo nekaj za kaso, pri kateri pa niso sedeli, kakor debelo lažeš, trije gospodje kaplani, kajti nič jih ne briga tuja blagajna in so bili pred igro v sobi, ne pa na dežu, med igro pa na svojih sedežih med občinstvom. Zakaj torej lažeš? Kam neki pa, kaj misliš dopisnik, zgine denar, ki se pri predstavi pri blagajni sprejme? Da stanejo priprave za igre denar, da se za prebitek naročijo in plačajo časniki in knjige za bralno društvo, o tem seveda v svoji modrosti ali ne veš, ali v »Štajercu« hudobno zamolčiš. — Toliko pojasnila in resnici na ljubo, da se ne da kedo speljati na limance. Ostanite pa, dragi Barbarčani, vdani katoliškemu slovenskemu bralnemu društvu, ki v knjigah, časopisih in igrah — poštenih — poučuje in razveseljuje, kakor gluhi pa bodite takim nasprotnikom dobre reči, kakor je dopisnik »Štajerca«, kajti niti »Štajerc«, niti njega dopisnik nima govoriti, najmanj pa ima kaki prihajač iz drugih krajev besedo tam, »kjer govori sam Bog« po pravični slovensko narodni reči.

Političen shod pri Sv. Marjeti niže Ptuja. Na ta shod je pripeljal kmečkega prijatelja in urednika in špricanega teologa Drevenskega ptujski Žid Fridrich. Drevenskekd zdaj piše v »Štajercu« o shodu. Vse je videl in slišal, le tega ne, kako je on sam nenavadno hitro iz sobe pod milo nebo

prišel. Tudi tega ne pove, kako misli on v družbi z Židovi rešiti slovenskega kmeta. Smo radovedni.

Iz Leskovca se v »Štajercu« nahajajo največkrat dopisi. Zakaj? Ker je tam njegov urednik nagnan bogoslovec Drevenšek doma. Najbolj se napada tamošnji gospod nadučitelj, ki noče plesati kakor ptujski kramarji hočejo.

V gnojnici je utonil v Cirkovcih pri Ptujju dveletni sinček posestnika Franc Medveda.

Zopet eden sročal! Od Velike nedelje se nam piše: Kar je bilo pri naših nedavno končanih občinskih volitvah najbolj veselo, vam hočem kratko naznaniti. Tukajšnji strastni pristaš in naročnik »Štajerca«, Franc Fistravec, je popolnoma zletel iz občinskega odbora v občini Tergoškoj. Ta Fistravec se je lansko leto vozil, ko je šla deputacija v Gradec, zaradi regulacije Pesnice zraven peka Ornika. Pač je lahko »Štajerc« sedaj ponosen na svoje naročnike, kateri mu kar trumoma frčijo iz občinskih odborov.

Od Sv. Bolfenka pri Središču. Danes sem dobil po dolgem času zopet nekoliko prilike, da ti morem par vrstic napisati. Namenil sem nekaj napisati že tedaj, ko sem dobil prvo številko prerajenega, znatno povečanega, priljubljenega nam lista, a nisem imel časa. Zameril pa mi gotovo ne boš, ako ti sedaj, dasi je že pozno, naznanim, da smo tebe, našega svetovalca in prijatelja v novi prostrani obleki z velikansko radostjo in navdušenjem sprejeli. No, saj pravi prijatelj ne zavida svojemu prijatelju, ako je v delu, katerega je pričel, dosegel svoj cilj. Tako se tudi jaz radujem, da je naš hraber junak, po nekod zaničevan in teptan, skočil nekoliko stopnic naprej. Toda tvojega lepega napredka se ne veselim samo jaz, ampak se veseli z menoj tisoč in tisoč tvojih naročnikov in prijateljev. Da si si pridobil toliko prijateljev, je največ vzrok tvoja lepa lastnost, pravičnost. Ti se ravno tako poteguješ za priprostega delavca, ako je v pravici, kakor za bogatega trgovca. Upam, da po tej poti prideš do lepe bodočnosti, in končno boš slavil s svojimi pristaši velikansko zmago nad svojimi sovražniki. Tudi v našem kraju prodiraš vedno bolj in bolj; dočim »Štajerčevi« naročniki, katerih pa je hvala Bogu zelo malo pri nas, svoje umazano glasilo v žepu skrivajo, pride po tebe na naš poštni urad lepo število naročnikov, kateri si tebe ponosno odnesejo in potem doma pazljivo čitajo. Znano pa ti je morda tudi, da smo začeli v našem kraju v narodnem oziru letos znatno napredovati. Osnovali smo si »Bralno društvo«, katero društvo imenujejo naši nasprotniki »klerikalno«. Magari klerikalno, nas ni nič sram tega imena. In tudi v to društvo zahajaš v precej izvodih, ti pogumni korenjak, in s teboj vred lepo število drugih, v istem duhu pisanih časnikov kakor ti. Sedaj pa je čas da končam. Ti predragi »Naš Dom«, krepko in pogumno tudi za naprej po tem potu! Tvoja armada ti stoji zvesto ob strani ter gromovito kliče: Mi gremo naprej!!

B. H. Podbolfenski.

Sv. Peter v Gornji Radgoni. Draga tovarišica! V zadnji številki ljubega nam »Našega Doma« nas vsodbujáš k skupnemu delovanju v blagor slovenskega naroda. Da res, po vzgledu deklet drugih far tudi me nočemo zaostati, temveč vse

svoje moči žrtvovati za Boga in za vero, za rešitev in osvoboditev naše stiskane domovine v procvit in napredek našega naroda in za veljavo našega milega materinega jezika. Naj svet spozna, da se tudi me probujamo in gremo naprej vkljub vsemu nasprotstvu. A vam, draga slovenska petrovska dekleta, ki še niste pri bralnem društvu in hočete tudi kaj storiti v blagor domovine, kličemo: Združite se z nami, da bodemo z združenimi močmi delovale v nje prid, ker le v združenju je moč. Naj nas bode vedno več in več deklet, ki so pripravljene vse svoje moči zastaviti v prid mile Slovenije. Naše geslo naj vedno bo in ostane: Bog in domovina in z Bogom in Marijo za slovensko domovino. Tebi pa draga tovarišica, Bog plati za tvoje spodbujanje. Petrovska dekleta.

Nesreča v Pušencih pri Ormožu. V Pušencih je hotel hlapec gosp. Štiberca konja navaditi na vlak. Dne 7. t. m. je delal s konjem na polju in ko je videl dohajati vlak, gnal je konja v bližino proge. Konj pa se vlaka hudo ustraši, začne silno delati, vrže hlapca ob tla, mu skoči na trebuh ter zdivja dalje. Ko dirja, pride do prepada, se zvali vanj ter si zlomi prednje noge in vrat. Za eno uro je bil konj mrtev, hlapca pa so odpeljali težko poškodovanega v bolnišnico v Ormožu.

Porotne obravnave v Celju. Letošnje poletno porotno zasedanje v Celju se je začelo dne 2. junija in so prišli do razsoje sledeči slučaji. Ponedeljek, dne 2. junija: Obtožen je Ciril Oblak, rudar v Pečovniku, hudodelstva uboja, ker je ubil delavca Jurija Zoharja. Obsojen je na poldruge leto težke ječe. — Miroslav Šepc, rojen Hrvet, dninar, se je imel zagovarjati radi hudodelstva tatvine. Zaradi tatvine iz navade je dobil 5 let težke ječe. — Zaradi istega hudodelstva je sedela na obtožni klopi brezposelna Jožefa Dobrošek, doma iz Rečice. Dobila je šest let težke ječe. — Torek: Dolga obravnava s tremi zagovorniki se je vršila proti Francetu Grudnik, kot glavnemu sokrivcu, ter Antonu in Tereziji Grudnik, kot sokrivca zaradi ponarejanja denarja. Prvi je dobil poldrugi mesec ječe, druga dva sta bila oproščena. — Sreda: Tudi zaradi ponarejanja denarja toži državno pravdnništvo Janeza Bekelina in Rudolfa Volčajnška. Prvi je bil obsojen v polletno ječo, drugi pa je bil oproščen. — Zaradi krvoskrunstva se je imel v tajni razpravi zagovarjati Jožef Budna. Pregrešil se je nad svojo lastno, šele 12letno hčerko, zato so mu prisodili pet let težke ječe. — Četrtek: Obtožen je Anton Pondelek, hudodelstva goljufije. Prebralo se je nebroj zapisnikov, ki govore o njegovih goljufijah. Sodišče ga je obsodilo na pet let ječe. — Petek: Na zatožni klopi sedi Luka Šentaj, zaradi težke telesne poškodbe s tajnimi posledicami. Kazen se mu je odmerila na pet let. Ker se mu je zdela previsoka, se je pritožil. Popoldan se je imel zagovarjati Tomaž Gradišak zaradi posiljenja. Obravnava je bila tajna in se je končala z obsodbo Gradišeka na 18 mesecev ječe. — Sobota: Obtožen je Anton Rodošek zaradi znanega ropu v Temerjih. Na vesti je imel tudi več tatvin in nekaj drugih pregreškov. Obsojen je bil na dosmrtno ječo. Kazen je precej nastopil, pa se ob enem pritožil, ker se mu zdi preveč, da bi celo življenje sedel.

Duhovnika si prepovedal. V Celju je umrl dne 9. t. m. c. kr. sodni oficijal Alfonz Mayer, torej državni služabnik. Bil je strog Nемеc in sovražnik katoliške cerkve. V testamentu si je prepovedal, da ga ob pogrebu ne sme spremljati duhovnik in se mu ne sme zvoniti. Seveda se nihče ni vsiljeval, a vendar je strašno, kdor se tako loči s tega sveta. Z grozo se pripoveduje ta dogodek.

Iz Celja. Dne 5. junija so imeli učenci tukajšnje cerkveno-glasbene šole izlet v Marija Lurd pri Grižah, kjer so si ob enem ogledali krasne nove orgle, izdelal g. J. Zupan v Kamni Gorici. Delo je res prav umetno. Ob 10. uri bila je tiha sv. maša, katero je daroval č. gosp. katehet J. Tomažič, a učenci pa so ubrano popevali dve skladbi. Po končani sv. maši so se podali v Griže ter si ondi ogledali farno cerkev in okolico. Gotovo prav hvaležni so bili učenci svojim gg. učiteljem, ker so jim ta veseli dan priredili. Končno je g. Anton Arzenšek, učitelj za glasovir, vse fotografiral. Da, res lep spomin na prijetni lurski hrib k Materi Božji v Grižah. Opomnim še, da se vrši koncem julija t. l. v »Cerkveno glasbeni šoli« v Celju skušnja, h kateri se je oglasilo 10 kandidatov. Mladim umetnikom želimo mnogo dobrega uspeha na cerkveno-glasbenem polju. Dobro vspevajoci zavod, v kojem se vezbajo sinovi štajerskih kmetov, podpisajo največ čč. gg. duhovniki, ne pa liberalni širokoustneži ali ptujška nemčurska klepetulja.

Iz Polzele. Ni še dolgo, kar je poročal ljubljani »Naš Dom«, kako Polzela napreduje, bodisi v družabnem pa tudi v verskem življenju. In res je bilo veselo, ko smo po prizadevanju g. župnika obhajali sv. misijon in ko se je ustanovila prelepa dekliška družba. Naše kat. bralno društvo je storilo pa tudi velik korak s predstavo »Lurska pastarica«, ki se je predstavljala dvakrat zaporedoma, kakor je poročal »Slovenski Gospodar«. Vse to pa strašno boli nekatere tukajšnje privandrance, posebno da se g. župnik toliko trudi za zveličanje duš in vrlo izobrazbo občanov. Ti naprednjaki bi pa tudi radi g. župniku v cerkvenih zadevah ukazovali. Ker se je za dan sv. Rešnjega Telesa prečela procesija, so potem g. župnika, ki ni nič kriv, na tako sramoten način v »Slov. Narodu« napadli, da se nam čudno zdi, da sme tako podli članek na svetlo. Ti liberalci pišejo namreč, da g. župnik dela samo nemir. O vi liberalčki! kdo, vas vprašam, kdo dela nemir? Veš ti gospod člankar, prej še se je lahko shajajo s teboj, pa sedaj, ko si liberalci od glave do pet, si začel nemir sejati v naši občini. »Narod« piše tudi, da pojde deputacija k skofu, da jim dajo namestnika Kristusovega, ne pa papeževega, in da rimskih farjev reši nas o Gospod. No, gospod liberalci, to bi pač bilo za te. Radi bi vedeli, kako prijazno bi te sprejeli skof. Rajši pojdi nekam, da si ozdraviš svoje liberalno srce in svoj obrekovalni jezik! Mi Polzelani bi pač radi zaklicali v litanijah: Privandranih liberalcev, reši nas o Gospod, in bi še pristavili zraven: Duše liberalne, spreobrni o Gospod. — S tem člankom v »Narodu« si pač ti, gosp. dopisnik, sam sebe tako udaril po čeljustih in sam sebe tako osmešil, da nisi več vreden obžalovanja, ampak da ti zakličemo: Sram te bodi! Naš gosp. župnik

pa vsled tega dopisa ne bo nič trpel na svoji časti, ampak kolikor bolj ga bodo liberalci obrekovalci obrekovali in črnili, toliko bolj ga bomo mi farani čislali in ljubili. Več Polzelskih fantov.

Sv. Jurij ob Taboru. Poročalo se Vam je, gospod urednik, v cenjeni »Naš Dom«, da si namerava »mladeniška družba« pri Sv. Juriju ob Taboru omisliti tamburice. Kar se človek nameni, to mora tudi izpolniti. Ni še preteklo dva meseca odkar smo tamburice dobili, pa že naši vrli fantje prav dobro igrajo, evo vam torej: Dne 29. junija 1902 priredi bralno društvo pri Sv. Juriju ob Taboru veselico s tamburanjem, petjem, govorom in igro »Jeza nad petelinom in kes«. Kako bode veselica izpadla, se vam bode, g. urednik, gotovo poročalo.

Gornja Savinjska dolina. Letos za popotnike ni kaj prida. Zakaj dež vedno moči ceste in pote ter zadržuje človeka doma. Zato sem hitro obesil torbico in šel malce po svetu, ko je po Božjem Telesu lepše postalo. In novic sem nabral, da bom jih komaj iz torbice izdal. Pri Vrbovcu sem zvedel, da skofova žaga prav dobro gre. In kako tudi ne bi; saj so naši liberalci toliko za njo skrbeli, da ko bi vsak liberalen jezik bil capin — bi lahko plavci kar z njimi les vlačili. Tudi most pri Vrbovcu je napravljen, in zdaj bo zadrečko liberalno kmečko društvo lahko naglje vozilo »mašine« udom, katerim so obljubljene. — Na Rečici imajo nesrečo za nesrečo. V teku nekaj tednov je na treh krajih gorelo. Ali ni tu vmes hudobna roka? Žive rečiške »cajtenge« neki vse dobro vedo, kar se nikjer ne zgodi, bodo že se to pogruntale. Zato počakajmo in molčimo o tem. Na Ljubnem je bilo licenciranje bikov. Lansko leto je bilo na treh krajih, in se je prignalo štir in štirideset bikov — letos pa samo sedemnajst, ker ni okrajni zastop dovolil na večih krajih. Tako gornjegrajski okrajni zastop skrbi za napredek! To je res liberalno! Še to omenim, da se dela pri Lučah 700 metrov dolga škarpa za Savinjo, za katero je naš vrli poslanec g. Žičkar dobil državne in deželne podpore. Zato sta se pa tudi tako pri zadnjih volitvah trudila častni lučki občan Kocbek in mladi Kumrov Tona, da bi nam omenjenega poslanca izpodrinila. — V Solčavi so lepo popravili cesto. Na Ojstrico še ne morem, zato ker še nemško društvo ni popravilo pota — v področju slovenskega planinskega društva!

Od Sv. Petra pod Sv. Gorami. Sprejmi predragi »Naš Dom« od nas Šentpetranov par vrstic. Bilo nas je nekaj zavednih fantov zbranih in smo brali »Naš Dom«. Kar prikrevsa trmast dedec s »Štajercem« v rokah in nam ga začne ponosno brati. Ali kaj se godi? »Štajerc« se mu kar v rokah užge, dedec pa si prste ožge in je začel upiti. Mi smo se mu smejali. Potem smo mu svetovali, naj si »Štajerca« da pred ognjem zavarovati. On je pa rekel, da ne vzame nikoli več »Štajerca« v roke. Želimo, da bi se vsak »Štajerčev« naročnik tako spreobrnil.

Kmetjski fantje

Iz Pilštanja. Preljubi »Naš Dom«, naznanjamo ti, da smo obhajali tukaj na Pilštanju sveto birmo, katero so delili naš prevzvišeni knezoškof. Veselo streljanje iz topičev in ubrano zvonjenje je že predvečer naznanjalo slovesni dan sv. birme.

Sprejeli smo premilostnega nadpastirja z veliko častjo in z veseljem, kakor se to spodobi. Na dan sv. birme so nam blagoslovili prekrasno zastavo tretjega reda sv. Frančiška, na katero smo lahko Pilštanjčani ponosni. Potem so nam v prekrasni pridigi prelepo opisali poklic posameznega človeka in poklic in cilj vsega človeštva. Ljubi Bog naj povrne premilostnemu ves trud in jih še veliko let ohrani zdravih, jim želimo hvaležni Pilštanjčani. — Še nekaj iz Pilštanja. Klobasarski »Štajerc« se v številki 11 pritožuje čez pilštanjsko pošto in omenja, da ima v Prevorju, Zagorji in Pilštanju veliko prijateljev. Naša pošta je vzorna, čez njo ne pustimo nič reči. A kar se tiče prijateljev »Štajerčevih«, ne vemo kako je v Prevorju in Zagorji, a pri nas jih je malo število. Dva para možev še in eno napredno dekle, pa je vse. Nobeden pilštanjski fant pa ne bere »Štajerca« in ne poslušja njegovega kvakanja. Naši fantje so prebrihtni za »Štajerčeve« neumnosti. »Štajercu« in njegovim naročnikom pa želimo, da pridejo srečno v deželo »Šlarafon«, katero jim je tako mično opisal. »Štajerc« naj svoje pristaše tje pelja, za nas »klerikalce« pa mu ni treba skrbeti. Kajti le tam, kjer se brez dela lahko živi, tam bo »Štajercu« in njegovim podrepnikom dobro šlo.

Pilštanjski fantje.

* * *

S Koroškega. Kakor drugod, tako so tudi pri nas letos spomladi dobili učitelji raznih šol nalog, naj porabijo vsako priliko in posebno že otroke v šoli opominjo na grde in strašne posledice pijančevanja, posebej še — žganjepitja. To je sicer lepo in hvalevredno naročilo, pa vlada si tukaj, kakor že dostikrat bije po zobeh. Na eni strani priporoča in naroča, da se naj na vsemogoče načine v cerkvi in v šoli dela proti pijančevanju, na drugi strani pa ga sama podpira, ker jej nese obilo davkov. Saj vidimo vsaki dan, kako lahko se dobi dovoljenje za točenje žganja in kako lahko dobe gostilničarji licence za ples in razuzdane veselice. Če ne da licence župan, pa jo oštir dobi od okrajnega glavarstva, ali pa celo od deželne vlade; dokazov imamo dovolj. Če je torej vladi res kaj na skrbi, da se naše kmečko ljudstvo popolnoma ne pogrezne v siromaštvo in ne podivja, mora prav dobro nekaterim oštirjem pogledati na prste. Zabranili bi se naj mnogoštevilni plesi pri raznih cerkvenih slovesnostih, kateri so pri nas v navadi in so največja kuga in najhujša pohujšljivost za našo mladino. Če bi nesrečnega rajanja ne bilo, prihranila bi si mladina marsikatero kronico, in izostala bi jej marsikatera žalostna ura. Zabranila bi se naj nadalje popolnoma prodaja žganja v »zaprtih flaškah«; to misel je lansko leto zagovarjal v deželnem zboru sam deželni predsednik Frajdenek. V gostilni, kjer se toči žganje na drobno, bo količkaj pameten oštir šnopsarju dal toliko, da ne bode preveč čez mero, v kramarijah pa, kjer se prodaja žganje v zaprtih steklenicah, se ga lahko kupi cele kanone, da ga potem lažje pije na skrivnem, največ po delavnicah in hlevih. O ta šnopsarija je velika rana, ki žge posebno našega kmeta. Le poglejmo v naša mesta in trge. V vsaki ulici skoraj se nahaja nesrečna »šnops poteka« in seveda mora tudi na deželi že skoraj vsaka večja vas

imeti svojo strupeno žganjarsko gnojnico. Vsakemu kramarju in oštirju, ki toči žganje, se dobro godi, ljudstvo pa postaja siromašno in zrelo za norišnice. Če bi torej storila vlada glede licence za ples in točenja žganja svojo dolžnost, bilo bi med našim ljudstvom dosti boljše. Menda tudi na Štajerskem niste nič na boljšem in »Štajercu«, preblagemu »prijatelju« kmetov in delavcev svetujemo, naj nekoliko preštudira in pregleda to slabo stran in nam pove svoje misli.

— r —
Škocjan na Koroškem. Vsako leto na lepo nedeljo ima po vrsti ena naših podružnic, katerih je pri nas pet, obhod s sv. Rešnjim Telesom ali pranganje. Letos so bile na vrsti Sreje. Po vsej pravici moramo tokrat pohvaliti Srejane in sosedne vaščane; pripravili so velikansko cerkveno slavnost. Marsikje niti pri birmi ni tako lepo, kakor je bilo 1. junija v Srejah. Pridna dekleta so se mnogo trudila in preskrbela lepih vencev, postavljeni so bili trije slavoloki ali vrata; pot, po kateri se je premikala dolga procesija, je bila olepšana in posuta s cvetlicami. Pohvaliti pa moramo tudi mladeniče, ki so preskrbeli tako slovesno streljanje. Možnarji so jim pokali, da se je treslo. Bil je torej v Srejah tedaj zares lep in vesel dan. — Dan pozneje so iz Samožnevesi Kosovi svatje pri Klecarju obhajali ženitovanjsko gostijo. Kar naenkrat jim skali veselje strašen klic: »Gori!« Na Ladinah se je dvigal mogočen dim, gorela je velika žaga benediktinskega samostana »Wasserhofen«. Žago ima v najemu sinčevaški Leitgeb, ki ima pri žagi in deskah veliko škodo. Škoda pa bi bila še mnogo večja, če bi ne bili tako hitro prišli z brizgalnicami gasilci iz Sinčevasi in Peračice. Sreča, da je bilo dovolj vode, in da je bil gozd vmes, drugače bi bile zgorele tudi hiše na Ladinah. — Dne 14. majnika je obhajal naš nadučitelj g. Lesjak redko slavnost, namreč petdesetletnico svojega službovanja. Zaslužni mož je še popolnoma krepak; dal Bog, da bi še dolgo časa deloval v prijaznem Škocijanu.

Sinčaves na Koroškem. Zbrali so se 1. junija pri Leitgebu gasilci bližnje okolice, sami »dajči menerji« slovenskega pokolenja. Gasili so mnogo, ker je vroče bilo, domači pa so se med seboj nekoliko zrekli in skregali. Druge nesreče ni bilo, kakor iz slovenskih grl se je glasil mogočni »hajll!« — Povsod po mestih se na praznik sv. Rešnjega Telesa procesije udeleži tudi visoka gospoda, še posebej visoki uradniki. Dobrolski »beamtarji« pa so letos doma ostali. Kmetje so godrnjali rekoč, da bi se za gospodo udeležbo pri procesiji tudi spodobila.

Koroške novice. Dne 2. junija se je poročil v Prevaljah g. Jos Stopar, asistent južne železnice v Sinčevasi z gđ. Josipino Labovnikovo iz znane rodoljubne hiše. — Umrl je v Logivesi ob Vrbskem jezeru tamošnji župan Janez Črnic, star 45 let. Bil je pošten mož vernega in narodnega misljenja, ki svojega prepričanja ni nikdar zatajil. Svetila mu večna luč!

Neumna šala. V Brežah na Koroškem je zidar Altriebler pipo Janeza Wasserthenerja napolnil s smodnikom. Ko je slednji pipo zažgal, se je lahko poškodoval.

* * *

Sejem v Kaliforniji. Amerikanci so pač Amerikanci. Neki trgovec je imel na

sejmu ogromno mnogo pomaranč in limon. Z njimi je sestavljen 9 metrov visoko šolo, katero je razsvetlil električno. Drugi je ž njimi napravil velikansko votlo kroglo, ki je bila zložena od 10.000 pomaranč. Najbolj začudeno pa je ljudstvo gledalo »omnibus« z dvema konjema in kočijažem, ki je bilo sestavljeno s pomarančami in limonami. To so Amerikanci.

Največje pivovarne v Evropi so: Dreherova v Švehatu, Pilzenska in St. Marksova pri Dunaju. Leta 1898/99 je prva zvarila 633.000 hl., druga 573.000 hl., tretja 249.000 hl. V Šmihovu pri Pragi se je prodalo 436.000 hl., v Liesingu pri Dunaju 375.000 hl., v Budapešti (Dreher) 341.000 hl.

Darilo za otroke, ki ljubijo stariše, je ustanovil v Bruslju umrli bogataš Bastin. Volil je mestu 170.000 frankov in določil, naj se vsako leto obrestni razdele onemu, ki se izkaže, da je posebno lepo skrbel za svoje stariše in sestre ter pošteno, čednostno živel. Darilo sme se dati le delavcem ali delavkam, ki ne smejo biti nad 25 let stari, in sicer eno leto moškemu in drugo leto ženskemu prosilcu. Letos so na vrsti ženske. Pismo priglasilo se je pet tekmovalk. Darilo znaša letos 500 fr.

Grozna nesreča na železnici. V noči ob 11. uri dne 3. junija sta trčila 2 osebnata vlaka na progi proti Kahiri 2 klm daleč od Aleksandrije. 3 osebe so mrtve, 6 ranjenih.

Pet oseb umoril. Iz St. Augustine Fla v Ameriki se poroča: Petindvajsetletni William Austin je bil zaljubljen v trinajstletno Abetho McCullough. Zahteval je od starišev, da mu dajo mladostno dednino v zakon, a stariši so seveda to zahtevano odklonili. Austin si je kupil revolver in je prihitel v stanovanje mlade deklice. Ustrelil je najpoprej deklico, potem očeta, mater, mlajšo sestrico, teto in konečno samega sebe. Edino majhen dojenček v zibelki je ostal živ izmed cele obitelji.

Požar v norišnici. V amer. državni norišnici za državo New Jersey v Morris Plains je nastal ogenj. V zavodu je 2500 blažnikov obojega spola in med temi je nastala strahovita panika. Posrečilo se je blažnike spraviti na dvorišče, a tu so začeli besneti in uradnikom so morali prihiteti na pomoč meščani, da so jih pomirili. Ogenj so kmalu pogasili.

Smrt pod črešnjo. V Pliskavici je padel s črešnje Jože Kosič in sicer tako nesrečno, da je na licu mesta ostal mrtev, študij je padel prav nizko in na njivo; mogoče ga je zadel mrtvoud.

Strela v zvoniku. V Štanjelu je udarila strela v strelovod zvonika. V zvoniku je bilo več otrok različne starosti, ki so ozvonili pod oblake. Dva otroka sta bila omamljena do nezavesti, ki sta se pa kmalu zavedla vsled pomoči sosedov.

Na Angleškem umrje vsako leto 78.000 ljudi od lakote. Samo v Londonu angleško ljudstvo od veselja skače, ker se sklepa mir v Južni Afriki.

Velika tajnost razburja angleške plemenitaskne kroge. Zvedeti se namreč ne nosila angleška kraljica. Niti zlatarji v Londonu ne vedo, kdo da dela za kraljico Aleksandro krono, med tem ko je krona kraljeva že davno v delu. Glavni vzrok, da se oblika krone in tudi zlatar, ki jo

bode naredil, tako skriva, je pač ta, ker bi na dan kronanja, ne glede na ceno, plemenite aristokratije nosile slično krono, kakoršno bode nosila kraljica.

Musolina, tega slovečega laškega roparja, so obsodili na dosmrtno ječo v samotni celici. Drugi trije soobtoženci so prosti. Obravnava proti njemu je trajala celih 6 mesecev. Zagovornikov je imel deset. Musolino je našel med italijanskim ljudstvom mnogo sočutja.

Kdo je začel prvi žganjico žgati?

Neki siromašen poljedelec odide nekega dne na polje orat. Doma ni jedel ničesar, a seboj si je vzel samo kos kruha. Ko pride na polje, si sleče suknjo, zavije v njo kruh ter jo dene za grm. Nato začne orati. Ko pa se konj utruji, ga izpreže, da se pase, sam pa gre po kruh. Ali kako se prestraši, ko vidi, da ni nikjer kruha. Išče ga in išče, obrača suknjo zdaj na to, zdaj spet na ono stran, ali vse zastonj. Pri vsem tem pa se mu je čudno zdelo, kdo je neki kruh odnesel, ko vendar ni nikogar videl tam blizu. Ali kaj mislite, kdo je bil tat? Nikdo drugi kakor vrag. Med tem, ko je kmet oral, pride vrag, vkrade kruh ter se skriva za grm, meneč, da bode slišal, kako bode kmet preklinjal. Ali vrag se je zmotil. Res je že kmet komaj prenašal glad, toda vendar reče sam pri sebi: »Od glada ne bom umrl; oni pa, ki je moj kruh odnesel, je bil gotovo potreben — pa naj mu bode na zdravje!« Nato odide k studencu ter se napije sveže vode, potem malo zaspi. Čez nekoliko časa zapreže konja in začne zopet orati. Vrag se je jezil, da ni mogel orača v greh napeljati. Jezen odide v pekel k najstarejšemu vragu ter mu pove vse, kar se mu je pri kmetu pripetilo. Ko najstarejši vrag to sliši, se razkači in reče mlajšemu: »Bedak, slabo si napravil! To bi bilo lepo, da bi se moži in žene odvadili te lepe navade; kajti naša vražja služba mora na ta način propasti. Jaz tega ne morem trpeti. Idi nazaj na zemljo ter odsluži poljedelcu kruh! Ako tega kmeta v teku treh let ne pridobiš na našo stran, bom te skopal v sveti vodi.« Od svete vode vrag pozebe; zategadelj pa se mlajši vrag takoj poda na zemljo in začne pre-mišljevat, kaj mu je storiti. Dolgo pre-mišljuje, in nazadnje mu pade pametna misel v glavo: »Služit bom šel h kmetu«, si zamisli. V ta namen se spremeni v mladega poštenega dečka ter stopi v službo. Kdaj je bila suša, je rekel svojemu gospodarju, naj seje žito v vodeno zemljo. Sosedom je žito vse propalo, njegovo pa je bilo polno zrnja. Bilo je žito za celo leto dovolj, zraven pa še ga je mnogo ostalo. Drugo leto reče vrag gospodarju, naj poseja žito na bregu, ker bode deževno leto. Pri drugih je vse žito palo in imelo prazno klasje, njegovo na bregu pa je bilo lepo in dobil je toliko zrnja, da še vsega spraviti ni mogel. Zdaj se nauči hlapec (vrag) kmeta žganjico žgati. Kmet pa je žgal, pil in dal tudi drugim piti. Vrag zapusti nato svojo službo ter odide v pekel k najstarejšemu, kateremu vse pove, kako se mu je pri kmetu godilo. Toda stari vrag ni hotel verjeti, ampak se je hotel na svoje oči prepričati. Napotita se torej starejši in mlajši vrag h kmetu. Kmet je povabil najbogatejše svoje znance ter jih pogostil z žganjico. Ko je njegova žena gostom

ponujala žganjico, zadene ob stol in prevrne jedno kupico. Kmet jo zategadelj ozmerja rekoč: »Ti vražje budalo! Kaj ne moreš paziti, da tako blago po zemlji raz-livaš.« Mlajši vrag dregne starejšega in mu pošepče: »Glej, zdaj pa ne reče, na zdravje mu bilo!« Od zdaj naprej je gospodar sam natakal.

Kmalu nato pride h kmetu siromašen težak; on se lepo pokloni, se vsede med goste ter gleda kako pijejo gostje žganjico. Tudi njemu so se začele sline cediti po tej pijači. Ali gospodar pa, mesto da bi mu ponudil jedno kupico, mrmra pri sebi: »Jaz ne morem vsakega z žganjico napojiti.« Starejšemu vragu se je to dopadlo. Mladi vrag pa reče: »Počakaj še malo; videl bodeš še nekaj lepšega.« Zdaj pijejo gostje in pije gospodar. Jeden hvali drugega, jeden se prilizuje drugemu, njihovi pogovori so bili gladki in sladki. Starejši vrag reče nato: »Od te pijače bodo kakor lisice, in vsi bodo v naših krempljih.« »Počakaj še malo«, reče zopet mlajši; »naj še spi-jejo drugo kupico. Bili se bodo drug drugega po nosovih in postali bodo kakor stekli volkovi.« Gostje spi-jejo drugo kupico in postanejo res glasnejši. Mesto tihih in poštenih besed se slišijo hudobne. Počasi se začnejo prepirati in na zadnje pretepati. Med nje stopi gospodar hoteč jih pomiriti; toda tudi njega natepejo. Starejši vrag reče nato mlajšemu zadovoljno: »A dobro, jako dobro!« »Malo, samo malo še potrpi, videl bodeš še nekaj lepšega«, pravi nato mlajši, »naj še spi-jejo tretjo kupico.« Ko so spili drugo kupico, so bili kakor volkovi, ko bodo spili pa tretjo, bodo kakor svinje.« Ko spi-jejo tretjo kupico, se zgrudi drug poleg drugega, nobeden ne ve za sebe in ne za svojega soseda. Črez nekoliko časa hočejo gostje oditi. Ko pa pridejo na cesto, popadajo vsi v blato. Ko gospodar to vidi, hoče jih spremljati. Ali kako naj slepec slepca vodi? Tako se tudi njemu pripeti, da pade v jarek, kateri je bil poln gnojnice; zamazal se je od nog do glave in bil je kakor svinja. To pa se starejšemu vragu že neizrečeno dopade in zato pohvali tudi mlajšega, da je dobro oni kruh odslužil. »Povej mi vendar«, mu potem reče, »kako si to pijačo napravil. Gotovo si vzel najprej lisičje krvi, od katere je človek postal zvit kakor lisica; potem si dodal volčje krvi, od katere je človek postal besan kakor volk; k temu si še primešal svinjske, da je postal svinji jednak.« »O ne, nisem tako napravil«, odgovori mlajši, »samo več žita sem kmetu preskrbel, ko je bilo potrebno, in ko ga je imel preveč, se je dal takoj vloviti. Takoj je začel misliti, kako bi se malo razveselil. Jaz sem ga naučil, kako mora žganje žgati in piti. Od onega časa, ko je začel iz božjega daru žganje žgati, nadvladala je v njem lisičja, volčja in svinjska krv. Kdaj bode človek žganje pil, bode vselej živali podoben.« Starejši vrag obdara nato bogato mlajšega, ker je vse tako dobro napravil.

Kaj misliš, dragi čitatelj, bi se li bilo vredno zdržati te pijače, katero je izmislil vrag. Verujte mi, da se ji bom odrekel. Kaj pravite, bode-li to dobro?

Listnica uredništva. Fr. Čr. v Št. Petru v S. dolini: Dopise dobili, a Vašemu gospodu bi gotovo ne bilo ljubo, ako jih tako javno hvalite. Skazujte jim na drug način svojo naklonjenost. — G. dopisnik na Pilstanju in Polzeli: Ko smo dobili Vaš dopis, smo imeli že drugega stavljenege.

Najboljše in najcenejše ure

se dobé pri

T. Fehrenbach,

urarju in optikarju v Mariboru, gosposka
ulica št. 26 in dravska ulica št. 2.

Niklaste ure od 2 gl. 50 kr. naprej,

srebrne ure > 4 > — > >

ure budilnice > 1 > 50 > >

stenske ure > 2 > — > >

očala > — > 30 > >

Daljnogledi, zlatnina in srebrnina po to-
varniški ceni. 11 5—5

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom
v Mariboru,

Tegetthoff-ova ulica 21

priporoča svojo veliko in raznovrstno
zalogo manufakturnega blaga, platna
in sukna, posebno lepo izbirko sukna
za moške in ženske obleke po naj-
nižji ceni, ter odeje in perilo lastnega
izdelka.

Zavarovanje pogrebniških stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v
slučaju svojega umretja svojim zaostalim gmotne
skrbi za dostojen pogreb. To je najbolje po zavarov-
vanju pogrebniških stroškov za 50, 100, 150, 200, 250,
300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. doneski po
20 h in više. Sprejemajo se le zdravi v starosti od
15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebniških stroškov
na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala
čez 90.000 umretnih slučajev in ima okoli 1.100.000
K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo
je najljubše prošeno, da hiše obiskujočim pover-
jenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje
nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem
zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni
zastop **J. E. Weizl v Mariboru**, Zofijni
trg št. 3. 9 20—7

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki
so slovenščine in nemščine tudi pismeno dovolj
zmožni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami.
Pri vprašanjih se prosí za odgovor — znamko.

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice.
Spisal in izdal s pridigami, katere je imel
v Marijinem Celju, dr. Anton Medved,
c. kr. profesor v Mariboru.

Knjiga obsega 173 strani v 8°.

Cena je 60 vin., po pošti 70 vin.

Razpošilja se samo proti predplačilu;
denar se tudi lahko pošlje v znakmah.

Dobi se

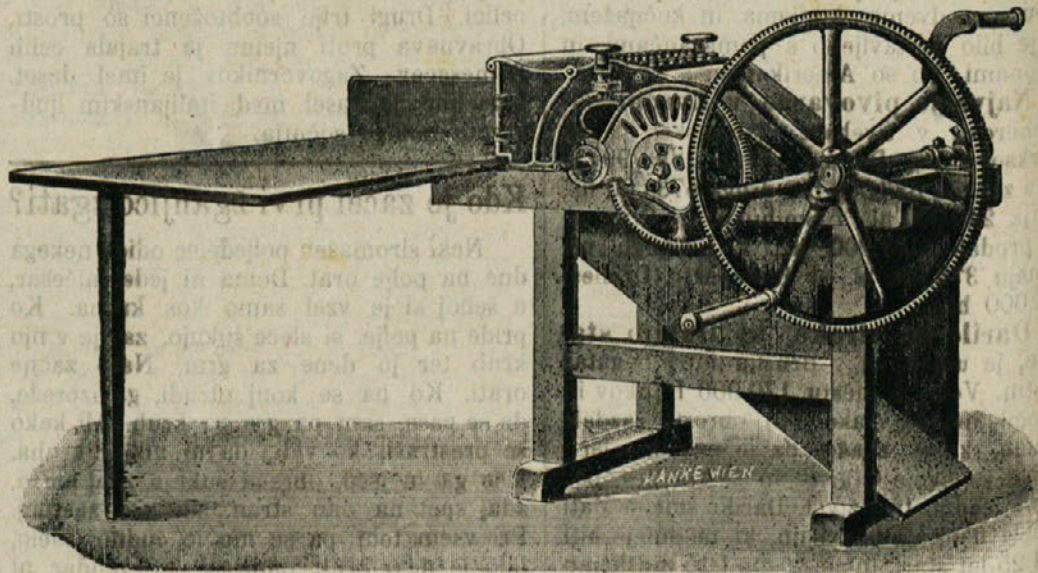
v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru. Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovejših prednosti, s
mahalnim bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža
zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov.
Cena prej 130 K, zdaj znižana cena 110 K. Enoletna garancija. Dam
tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojsko, volovsko, vodno ali parno močjo in
iztresajo, čimjo in vejajo. — Rezalnice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v
dolgoti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice.
Druzgalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Druzgalnice za grozdje.
— Stiskalnice in stiskalne obode. Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje sla-
nine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za
gnojnico. Mline za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroj za
lomljenje skorje za usnarje. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmela. — Po-
pravila strojev se izvršujejo najboljše in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico,
ktero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma
zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in
stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi
dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal.
Z odličnim spoštovanjem

Anton Vraz,
župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen
z mlatilnico, ktero sem od Vas, kako naročeno, dobil.
Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kedo
mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju
v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo.
Spoštovanjem

Janez Omulec,
posestnik.

Runeč pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, ktere-
ga ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in
redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spošto-
vanjem

Franc Vabič,
nadučitelj in posestnik.

V Rakovcih pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožef-u Pfeifer.
Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da
bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se po-
škoduje se priporočamo Vašim popravkom. In tudi
naši kmetje se priporočajo za drugo leto Vašim
strojem. Srčni pozdrav

Lorenč Čainkar,
posestnik.

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901.

Vam naznanim, da sem s poslano ročno
mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spošto-
vanjem

Franc Radaj,
posestnik.

V Gornih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901.

Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvalju-
jem. Pozdrav

Franc Verhovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901.

Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam

Ignac Muk.

Ljutomer, 5. oktobra 1901.

Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal.

Em. Slander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901.

S strojem sem zadovoljen.

Janez Kovar,posestnik.

Razbor pri Slovengrađen, 16. februarja 1902.

Prosim odpisite mi, ali ste sprejeli denar.
Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami k nam,
toraj prosim, spolnite nam to željo, ker je mnogo
kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnico.
S srčnim pozdravom

Juri Potočnik,
posestnik.

Bolete

za stojino na živinskih sejmih
s tekočimi številkami nareja na
zahtevanje točno in po ceni
Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.